

YOLCULUK

YILMAZ GÜRBÜZ

ISBN: 978-9403-7956-21

Seven Books

İSTANBUL

Serin rüzgârın estiği, hafif dalgalı sularda yat biçiminde yelkenli bir tekne salına salına ilerliyordu. Rüzgârın hafif iniltisi, teknenin suları aşmasıyla suda oluşan sese karışıyordu. Ufukta gökyüzünün mavisiyle denizin mavisi birleşmişti. Tek bir çizgi ayırıyordu her iki maviyi. Güneş yavaş yavaş ışınlarını geri çekiyor, yerini dolunaya bırakmak istiyordu. Dolunay ise sabırsızca güneşin bıraktığı gökyüzünde yerini alıyordu.

İstanbul'da, Bostancı sahilinden bakanlar için adeta fotoğrafının çekilmesini isteyen bir manzara vardı. Sahilden denize bakanların gözüne, ilk olarak bu yelkenli tekne çarpıyordu. Sonra dolunay, sonra güneş ışınlarının denizdeki dansı, güneşin batışı ve daha sonra teknenin arkasındaki adalar...

Büyük yelkenli teknede ise bambaşka bir manzara vardı. Altı kafadar genç ve bir de kedi yelkenlinin yolcularıydı. Aslında gençler hiç de kafadar değillerdi; ama nasıl olmuşsa bir araya gelmişlerdi işte. Kedi bile sahibinin sözünü dinlemeyip, ne söylese tam tersini yapıyordu. O yüzden kedinin sahibi olan Toprak, kedisine Huysuz adını koymuştu. İlk başlarda ona Tekir diyordu. Ancak sonraları huyunu öğrenince, Huysuz demeye başladı. Ne söylese tersini yaptığı için ona Huysuz diyerek adeta ondan intikam alıyordu. Huysuz ise Toprak'ın bu tavrına hiç aldırmış etmiyordu. Havalı havalı patilerinin üstüne basıp, İngiliz atları gibi sekerek yanından geçiyordu. Bu tavrı tabi ki Toprak'ı çıldırtıyordu; ama ne yapabilir ki, Huysuz işte, adı üstünde!

Toprak da pek kedisinden geri kalır değildi ya, neyse... Bir kere yemesine içmesine çok düşküdü. Yemek seçmez, önüne ne gelse yedi.

Önüne ne gelse diyorum; çünkü Toprak her türlü yemeği severek yer; ama iş sofraya kurmaya veya sofrayı kaldırmaya geldiğinde işte onu hiç sevmezdi. Sözü'nün kisası teknedekilerin en tembeliydi. Toprak'ın hayat felsefesi adeta şuydu: “Yemek buldun mu ye, iş buldun mu kaç.”

Önüne gelen her türlü yemeği yiyen, iş yapmamak için elinden gelen her şeyi yapan birisi nasıl bir beden yapısına sahip olabilir sizce? Tam tahmin ettiğiniz gibi göbeği kendisinden önde giden, kısa boylu, enine gelişmiş bir yapıya sahipti. Arkadaşları onu hep teknenin ortasında tutmak isterler. Hatta güvertenin alt katındaki yatağını teknenin ortasına gelecek şekilde yerleştirmişlerdi. Tekne her yan yatacakmış gibi olduğunda arkadaşları anlar ki; Toprak teknenin ortasını terk etmiş, teknenin yana eğildiği tarafa yürümüştür. Hemen biri gelip Toprak'ı uyarır. Zaten Toprak zamanının

çoğunu yatağında geçirir. Kedisıyla oyun oynarken bile yatağından çıkmaz. Genellikle yemek zamanında ve bazen de hem hava almak hem de manzarayı seyretmek için güverteye çıktığı zamanlarda yatağından kalkar. Güvertenin tam ortasına bir sandalye koymuştu. Güverteye her çıktığında bu sandalyede oturur; deniz havasını derin derin içine çeker; bu arada arkadaşlarına takılmadan duramazdı.

Toprak on sekiz yaşındaydı. Teknedeki öteki beş arkadaşı da aynı yaştaydı. Çünkü hepsi aynı okulda, aynı sınıfta öğrenciydiler. Tanışmaları da aynı sınıfa düşmeleri sayesinde oldu. İstanbul'daki iyi bir lisenin son sınıf öğrencileriydiler. Haziran ayında karnelerini aldıktan sonra aralarında anlaşılıp, şu anda yaptıkları, tekneyle geziyi planlamışlardı. Bu, kendileri için liseden mezun olmanın bir ödülüydü. Tabi, kendi kendilerine verdikleri bir

ödül... Çünkü kendileri planlamıştı bu geziyi. Gezi planı şöyleydi: İstanbul'a yakın adaları sırayla gezeceklerdi. Her gün bir adada kalacaklardı. Sırasıyla Kınalıada, Burgazada, Heybeliada, Büyükada ve Sedef Adası... Toplam beş günlük bir geziydi. Hepsi de ailelerinden gerekli izni uğraşarak da olsa almışlardı.

Gençler daha önce de belirttiğim gibi İstanbul'da lisede okuyorlardı. Fakat tekne Yalova'da bir marinadaydı. Bunun için hep birlikte Yalova'ya gitmeleri gerekiyordu. Planladıkları gün ve saatte, planladıkları yerde buluşup Yalova'ya gitmek üzere harekete geçtiler. Yalova'ya ulaşınca, burada gerekli malzemeleri temin edip tekneye yüklemişlerdi. Güneşin doğmak üzere olduğu bir saatte Yalova'daki iskeleden yolculuklarına başlamışlardı.

Marmara'nın sakin sularında salına salına ilerleyerek Bostancı sahiline ulaşmışlardı.

Tekneyi marinaya bağlayıp Bostancı'da epey dinlendikten sonra, güneşin batmak üzere olduğu saatlerde, Şu anki yolculuklarına çıktılar.

Tekne Doğa'nın babasına aitti. Doğa, planlarını babasına anlattığında babası ilk baŐta bu geziye karşı çıktı. Ama sonrasında Doğa babasını ikna etmeyi baŐardı. Zaten babası oğluna çok güveniyordu. Oğlu bu zamana kadar hangi işe girmiŐse o iÇin üstesinden gelmeyi baŐarmıŐtı. İlköğretim okulundayken Müzik, Beden Eğitimi, Teknoloji ve Tasarım derslerinde kimsenin yapamadığını yapabilmiŐti. Lisede Edebiyat, Matematik, Fizik, Kimya gibi derslerinden bahsetmeye hiÇ gerek yok. Çünkü tüm derslerinde sınıf birincisiydi. Böyle bir çocuğa herkes güvenebilirdi. Zaten başka türlü olsaydı, babası katiyen bu geziye izin vermezdi. O oğluna çok güveniyor ve oğlunun bu güvenini boŐa çıkarmayacağını biliyordu.

Tekne kalabalık bir ailenin rahatlıkla seyahat edebileceği büyüklükteydi. Hem kocaman yelkenleri hem de güçlü motoru sayesinde oldukça hızlı gidebiliyordu. Yelkenli tekne için yat biçiminde diyebiliriz. Dümenin bulunduğu kaptan köşkünden başka oldukça lüks üç odası vardı. Odalar açık kahverengi kızıl arası renkte ahşap duvar ve dolaplardan oluşmaktaydı. Cilalı, temiz ahşap duvar ve yerler ile özenle tasarlanmış eşyalar göze hoş görünmekteydi. Her odada iki yatak ve iki kişinin rahatlıkla yaşayabileceği dolap ve eşyalar bulunmaktaydı. Odalardan başka mutfak, banyo ve tuvalet de unutulmamıştı. Yani ihtiyaç duyabilecekleri her şey bu yelkenli teknede mevcuttu.

Şu anda teknede seyahat edenler arasında Doğa ve Toprak'tan başka iki erkek öğrenci daha vardı. Bunlar: Can ve Ateş. İki de kız öğrenci vardı. Bunlar da: Yaprak ve Damla. Üç odada

ikişer kişi kalıyorlardı. Doğa ile Can aynı odayı paylaşıyordu. Toprak'la Ateş bir odada, Yaprak'la Damla ise diğer bir odada kalıyordu.

Damla, Toprak'ın tam tersine yerinde duramayan bir kızdı. Yağmur damlaları nasıl ki hızla yere düşer, sonra yerde birikerek küçük akıntılara dönüşür. Bu küçük akıntılar ise büyük akarsular oluşturup göllere ve denizlere doğru akar. İşte Damla da, ismine uygun, o denli hareketliydi. İş yapmadan duramazdı. Ortada iş yoksa da kendisine mutlaka bir iş çıkarırdı. Teknede de yemekleri şimdiye kadar hep o hazırlamıştı. O sofrayı kurmuş, yemekten sonra yine o sofrayı kaldırıp, bulaşıkları yıkamıştı. Az da olsa, Yaprak kendisine yardım etmişti. Doğa ve Can da yardım etmek istemişti; ancak Damla buna izin vermemişti.

Damla her yere, her işe koşturuyordu; fakat bugüne kadar kendisine diş dokunur bir amaç

belirlememişti. Amaçsız bir şekilde sadece koşturuyordu. Evet, büyük bir enerjisi vardı; ancak bu enerjiyi nereye harcasa daha yararlı olacağını tam bilmiyordu.

Yaprak'ın, Damla'nın hızına yetişmesine imkân yoktu. Yaprak biraz daha sakin bir yapıya sahipti. Biraz daha ağır hareket ediyordu; fakat onun da asıl içinde fırtınalar kopuyordu. Duygusal olarak çok hassastı. Birisi kendisi hakkında küçük bir laf etse bile onu kafasına takar, gece uyuyana kadar kafasında kurcalar en sonunda endişe içinde uykuya dalardı. Yaprak çabuk alınan, çabuk küsüp çabuk barışan, çabuk ağlayan, çabuk gülen bir kızdı. Aynı zamanda çabuk seven, çabuk nefret edendi. O yüzden onda aşk hikâyeleri çoktur. Tabi, yaşadığı aşklar bunlar... On sekiz yaşına rağmen birkaç platonik aşk yaşamıştı. Bu platonik aşkların hiçbiri mutlu etmedi onu. Hepsinde üzüntü ve kırgınlık vardı.

Ama olsun, hepsinin sonunda bir tecrübe sahibi oldu. Bu şekilde öğrenecekti belki, aşırı duygusal olmanın üzüntü ve kırgınlıktan başka bir şey vermediğini. Ama hala insanların kendisi hakkındaki olumsuz eleştirilerine karşı hoşgörölü olamıyordu. Bazen sözleriyle, bazen davranışlarıyla bunu belli ediyordu. Belli edemediği zamanlarda ise içinde fırtınalar kopuyordu. Çoğu kez bu olumsuz eleştirileri Ateş yapardı. Can ise tam tersi onu teselli etmeye çalışırdı.

Ateş şakacı olmasının yanı sıra çevresindekileri çok eleştiren biriydi. Özellikle kırılan, alınan kişilere yapardı bunu. Yani çoğunlukla Yaprak'ı hedef alırdı. Diğerlerine de lafını esirgemezdi. Güneş yanığı saçları, yeşil gözleriyle Ateş ismine yaraşır bir görünümde ve karakterdeydi. Sözleriyle adeta karşısındakinin kalbine kor atardı. En ufak hatayı hemen yüze

vuran, küçük bir olayda söylenen birini çok az kişi sever tabi. Ama Ateş kendisini sevdirmeyi de bilirdi. Yaptığı esprilere genellikle gülünürdü.

Bir keresinde okulda Yaprak'la aralarında şöyle bir diyalog geçmişti. Yaprak o gün okula üzgün gelmişti. Onun üzgün halini gören Ateş, eline geçen bu fırsatı hemen değerlendirdi tabi:

- Ne oldu Yaprak, solmuşsun bugün?

- Çok mu belli oluyor? Dün akşam babamdan azar işittim.

- Yüzün her şeyi belli ediyor. Yine alış veriş meselesi mi? Alış verişte fazla oyalandın ve eve geç gittin. Baban da kızdı tabi.

- Evet, nerden biliyorsun!

- Bunu herkes bilir. Her zaman yaptığın şey değil mi?

- Aman Ateş, yine kasıp kavuruyorsun ortalığı!

- Niye şaşırđın? Bu da benim her zaman yaptığım şey değil mi?

- Ben gidip itfaiyeye haber vereyim. Ateş yine iş başında diyeceğim.

- İtfaiyeye söyle seni de sulasın. Belki solgunluğun geçer.

Ateş'le Yaprak arasında böyle atışmalar çok oluyordu. Ateş'in herkese söyleyecek bir lafı mutlaka olurdu. Yanına yaklaşan her arkadaşı bundan nasibini alırdı.

Can, Ateş gibi değildi. O da yerine göre şakalar, espriler yapar; ama bunlar kırıcı olmaz. İnsanları güldüren, eğlendiren şakalardır. Can Ateş'in tersine çevresindekilere moral veren, yardıma ihtiyacı olanlara yardım eden biriydi. Sadece maddi yardımda bulunmaz, manevi destek de verirdi. Siyah saçlı, kahverengi gözlü olan Can oldukça yakışıklıydı da. Birçok kız onunla arkadaş olmak için can atıyordu. Ama